

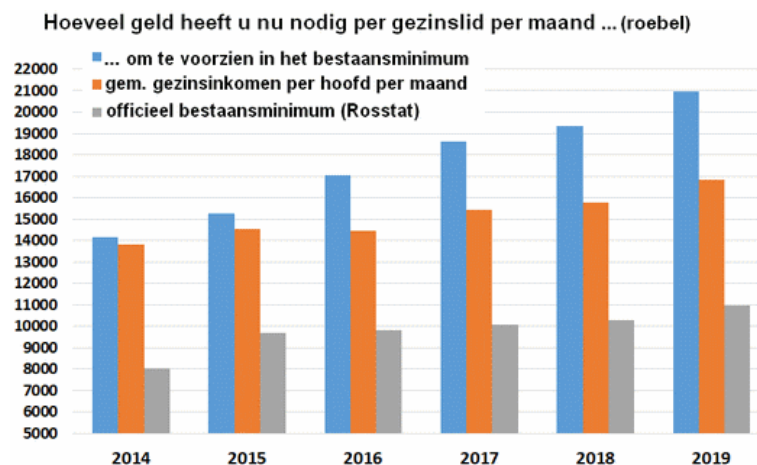
Bestaansminimum volgens Russen

Jan Limbeek

Ieder jaar vraagt het onafhankelijke Levada Centrum aan een representatieve selectie van de Russische bevolking of hun inkomen hoog genoeg is om aan de minimale bestaansbeisen te voldoen.* In juni 2019 gold dit voor 28 procent van de respondenten, dus een grote minderheid van de bevolking. De laatste jaren is dit aandeel nog kleiner geworden.

Het bovenminimale aandeel Russen is zo klein omdat het subjectieve bestaansminimum (de minimale bestaansbeisen van de respondenten) bijna twee keer zo hoog is als het officiële bestaansminimum, zoals wordt samengesteld door het Ministerie van Arbeid en geldt in de officiële statistieken van de Staatsdienst voor de Statistiek (Rosstat).

In het 2e kwartaal van 2019 was het officiële bestaansminimum 11.185 roebel (155 euro). Het subjectieve bestaansminimum was 20.964 roebel (290 euro). Het inkomen per gezinslid zit daar tussen: 16.883 roebel (235 euro).

Bron: [Levada Centrum](#), 20 september 2019

De nevenstaande grafiek laat zien dat in 2014 het subjectieve bestaansminimum en daadwerkelijke gezinsinkomen per persoon bijna gelijk was. Het toegenomen verschil sinds 2014 komt vooral door de grote groei van het subjectieve bestaansminimum.

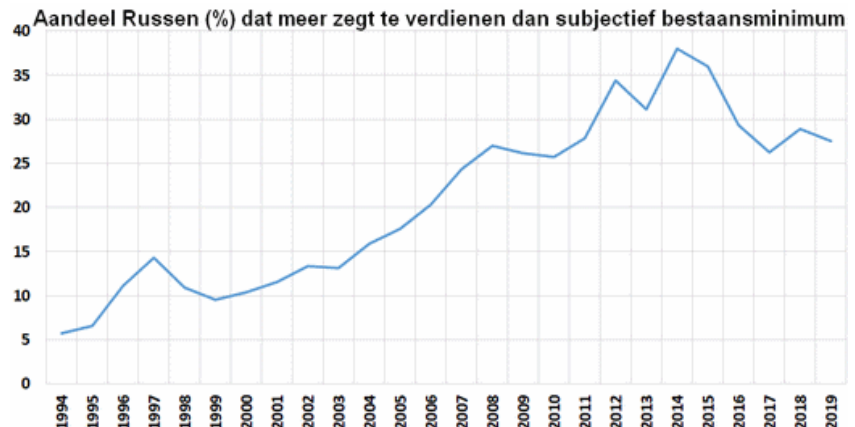
Het gemiddelde gezinsinkomen per hoofd is dus lager dan het inkomen dat een Rus

noodzakelijk acht om van te kunnen leven, maar veel hoger dan het officiële bestaansminimum. Nog geen drie op de tien Russen (28 procent) gaf in 2019 aan meer dan het subjectieve bestaansminimum te verdienen.

In het begin van de metingen in 1994 was dit nog veel lager: zes procent. Twintig jaar later, aan de vooravond van de economische crisis, werd de top bereikt: in 2014 meldde gemiddeld 38 procent van de Russen dat hun inkomen hoger was dan het subjectieve bestaansminimum.

* De enquête van het Levada-centrum werd gehouden tussen 27 juni en 4 juli 2019 door middel van een representatieve steekproef onder 1.608 Russen van 18 jaar en ouder, uit 137 woonplaatsen verspreid over stedelijk en landelijk Rusland. Het vraaggesprek werd gehouden bij de respondenten thuis met een persoonlijk gesprek.

Daarna begon de daling. In het eerste hele crisisjaar 2015 viel slechts twee procentpunt van de respondenten uit de bovenminimale groep. Maar in de twee jaar daarna daalde het inkomenspeil van veel respondenten scherp.

Bron: [Levada Centrum](#), 20 september 2019

Vergeleken met het [hoogtepunt van 2014](#) bleek dat

vanaf 2017 de iets rijkere groep respondenten ruim een kwart kleiner was geworden: hun inkomen lag niet meer boven het subjectieve bestaansminimum.

De economische groei en de grote publieke rijkdom [vanaf 2017](#) is blijkbaar niet gepaard gegaan met grotere particuliere welvaart. Het aandeel van de iets rijkere respondenten is niet wezenlijk gestegen: in 2017 27 procent, in 2018 29 procent en in 2019 28 procent. Dit was dus 38 procent in 2014.

Vroeger was dit niet zo. Na de economische crisis van 1998 en 2009 daalde het percentage bovenminimale Russen, maar in de jaren daarna (2000-2008 en 2010-2014) vond herstel en een verdere toename plaats.

Moskou

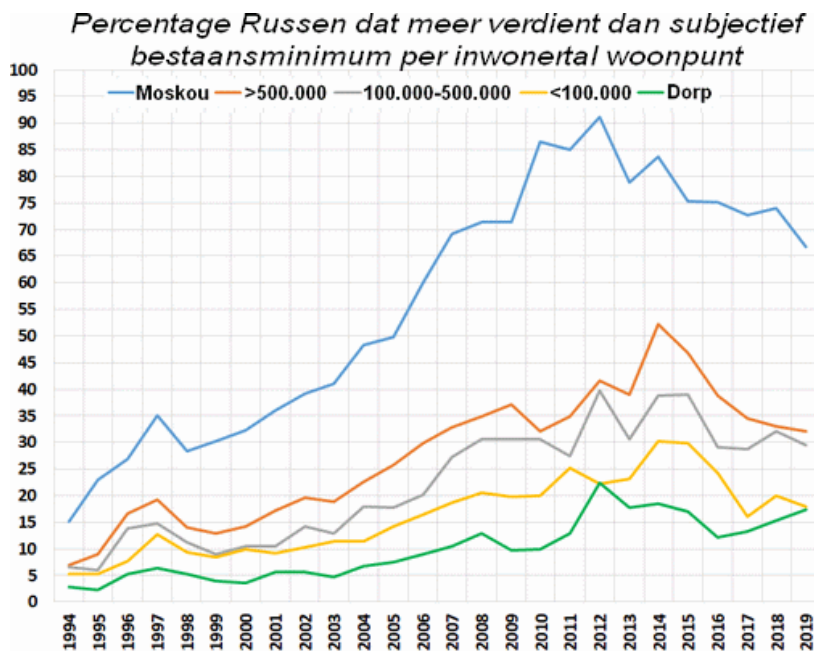
Het subjectieve bestaansminimum en het gezinsinkomen is een gemiddelde van geheel Rusland. Naarmate de woonplaats groter is, neemt het inkomen en het subjectieve bestaansminimum toe. Moskou is verreweg de grootste stad van Rusland en daar is zowel het inkomen als het subjectieve bestaansminimum veel hoger dan Ruslands gemiddelde.

Het subjectieve bestaansminimum is in Moskou veel hoger dan in de rest van het land omdat de kosten van levensonderhoud hoger zijn en de hoofdstedelingen meer van het leven verwachten dan een dorpeling. Met andere woorden, vergeleken met de gemiddelde Rus hebben Moskoviëten meer geld nodig én beoordelen dat ze meer geld nodig hebben.

Subjectieve bestaansminimum (x1000 roebel) per inwonertal woonpunt

>500.000	100.000-500.000	<100.000	Dorp	Gemiddeld
29,6	21,6	20,7	19,8	21,0

Bron: [Levada Centrum](#), 20 september 2019

Bron: [Levada Centrum](#), 20 september 2019

In Moskou gaf twee derde van de respondenten aan meer dan het subjectieve bestaansminimum te verdienen. In 2014 was dit zelfs 91 procent. De relatieve verarming is in Moskou nog groter dan elders in Rusland.

Op het platteland en in kleine steden taxeert nog geen twintig procent van de respondenten een inkomen te hebben boven het minimumniveau in de regio. Opmerkelijk daarentegen is dat het dorp de

enige plek in Rusland is waar wel een herstel na de crisis plaatsvond.

[Terug naar 'Achtergrond'](#)